

Prelato laiškas (2008 m. sausis)

Šiais žodžiais mons. Javier Echevarria primena, kad krikščionys, gerbdami kiekvieno laisvę, pavyzdžiu ir žodžiu turi skleisti savo tikėjimą.

2008-01-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Nuo gruodžio 25-osios viskas mums byloja apie Kristaus gimimą, amžinąjį Tėvo Žodį, įsikūnijusį ir

gimusį iš Mergelės Marijos, kad mus išganytų. Krikščioniškos tradicijos šalyse visuotinis pamaldumas tūkstančiu būdų atskleidžia šios nuostabios Paslapties džiaugsmą. Daug geros valios vyrų ir moterų, įskaitant ir nekrikščionis, puoselėja tuos pačius šios šventės iškeltus katalikiškus taikos, teisingumo ir vienybės idealus, taip dar kartą parodydami, kad Kristaus mokymas išreiškia pačius didžiausius žmonijos troškimus.

Tačiau Kalėdos ne tik pabudina šiuos troškimus, kurie yra ypač svarbūs šiais laikais, kai daugelio tautų ir žmonių sąmonėje jau nebelikę taikos; svarbiausias yra pats Kalėdų įvykis, kurį ir švenčiame. Kelios dienos prieš šią šventę Šventasis Tėvas sakė:
„Prakartėlė pasauliui atskleidė Šviesą, kuri apšviečia mūsų gyvenimą; atskleidė Kelią, kuris mus veda į mūsų žmonijos pilnatvę. Jei nepripažįstame, kad Dievas tapo žmogumi, kokią

prasmę turi Kalėdų šventimas? Jis tampa tuščias. Visi mes, krikščionys, turime giliai tikėdami skelbti Kristaus Gimimo tiesą ir visiems liudyti neregėtą dovaną, kuri yra ne tik mūsų, bet ir visų turtas“ [1].

Kalėdos mus iš naujo skatina kartu su Kristumi skleisti Atpirkimo vaisius. Gerą pavyzdį mums duoda Prakartėlės piemenėliai: atskubėję į tvartelį, kur rado Mariją su Juozapu, palinkusius ties Kūdikėliu ēdžiose, grįžo prie savo kasdienio darbo kupini džiaugsmo. Grįžo pasikeitę vidumi, šlovindami ir garbindami Dievą už viską, ką regėjo ir girdėjo, trokšdami savo giminaičiams ir kaimynams pranešti gerąją naujieną, ir „visi, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų pasakojimu“ [2]. Kaip nutinka ir dabar, tie žmonės greičiausiai buvo drovūs, ne itin linkę į šnekas.

Be galo apsidžiaugę, skubame gerąja naujiena pasidalyti su tais žmonėmis, su kuriais bendraujame. O ypač skubame dalintis tuomet, kai džiaugiamės antgamtiška gyvybe – kurią į žemę atnešė Jėzus. Šios laimės nenuslėpsi, nes krikščioniškasis pašaukimas iš prigimties yra pašaukimas apaštalauti. Džiaugsmas, kad Dievas mus išganė, netelpa į vieną širdį. **„Pasak šventojo Augustino, kam pavyksta atversti vieną sielą, to siela išganyta. Taigi pagalvokit, ką reiškia į Dievo kelią ir atsidavimą atvesti kitas sielas! Nuostabu! (...) Todėl kad gėris savaimė perduodamas kitiems. Jei aš kuo nors džiaugiuosi, būtinai trokštu ir veikiu, kad šią laimę pajustų ir kiti“** [3].

Deja, daug kur paplitusi klaidinga nuomonė, kad savo religinių įsitikinimų geriau kitiems nepasakoti. Sakoma, kad tokiu atveju būtų tolygu veikti kitų elgesį, brautis

į asmeninį gyvenimą. Turime atmesti tokį požiūrį ir būti visada pasirengę papasakoti apie mumyse esančią krikščioniško pasaulimo viltį [4], nuoširdžiai trokšdami, kad mūsų giminės, draugai ir pažįstami išgirstų gerąją atpirkimo naujieną.

Nereikia tenkintis vien liudijimu savo pavyzdžiu, nes vien pavyzdžio, nors jis ir būtinas, neužtenka.

Prisiminkime Viešpaties priekaištą tiems, kurie neperspėdavo žmonių apie stabmeldystės pavojus: *„Jie yra lyg šunys, kurie neloja. Jie mėgsta gulėti, snausti ir sapnuoti“* [5].

Mano dukterys ir sūnūs, būkime budrūs, kad turėtum išgirsti šių Viešpaties žodžių, nes nebebūtume *„žemės druska“* ir *„pasaulio šviesa“* [6]. O taip neturi atsitikti. Ar puoselėji savo apaštališkąjį uolumą, tarsi jis būtų antgamtiškas instinktas? Kaip prašai Viešpaties, kad tavo lūpos tartų reikiamus

žodžius net ir kasdieniuose ir darbo pokalbiuose, taip pat poilsio metu? Vyrams ir moterims reikia pasakoti apie dieviškąjį maloningumą, atsiskleidusį per Dievo Sūnaus atėjimą į šį pasaulį, ir apie tai, kad Viešpats tikisi mūsų pagalbos skleisti jo meilės, gyvybės ir taikos žinią.

Prieš kelias savaites Tikėjimo mokymo Kongregacija paskelbė „*Doktrininę notą dėl kai kurių evangelizacijos aspektų*“, kurią Benediktas XVI kviečia apmąstyti visus tikinčiuosius [7]. Be kitų aspektų, šis dokumentas primena, kad „*sąžiningai skatinti žmogaus sąmonę laisvai pažinti Kristų ir Jo Evangeliją nėra neprideramas kišimasis, o teisėtas pasiūlymas ir paslauga, kurios dėka žmonių santykiai gali tapti vaisingesni*“ [8]. Be to, „*Veikla, kuria žmogus kitus supažindina su svarbiais religiniais įvykiais ir tiesomis, padėdamas juos suvokti, ne tik neprieštarauja*

*žmogiškojo bendravimo, tiesos
skleidimo ir mokymosi prigimčiai, bet
ir siejasi su kita svarbia prigimtine
tiesa: žmogus linkęs trokšti, kad kiti
dalytųsi jo gėriu“ [9].*

Savaime suprantama, šiuo atveju,
kaip ir visais kitais, ne tik gerbiame
kitų žmonių asmeninį gyvenimą ir
laisvę, bet ir juos giname; atmetame
visokį prievartą. Mumyse labai gyvas
šv. Chosemarijos pavyzdys ir jo
mokymas; jis sakė: „**Visuomet
gyniau sąžinių laisvę. Nesuvokiu
prievartos: man ji atrodo
netinkama nei įtikinti, nei
nugalėti**“ [10].

Prisiminiau mūsų Tėvo raginimą
šiuo klausimu. Galbūt jis pradėjo
raginti dažniau tuomet, kai vis labiau
ėmė sklisti idėja, kad nebūtina
kalbėtis apie savo tikėjimą su kitais,
kad užtenka savo rodomo pavyzdžio.
Į šį požiūrį, kuris gali užkirsti kelią
misionieriškiems Bažnyčios

troškimams, šv. Chosemarija reagavo su apaštališka stiprybe. Jis aiškino: **„Svarbu, kad mano vaikai ieškotų progos šnekėtis, skelbti šiuos Viešpaties mums patikėtus lobius. Kad dirbtum krikščionišką darbą, neužtenka vien būti“** [11].

Kai II Vatikano Susirinkimasėjo į pabaigą, mūsų Įkūrėjas paskatino svarbiuosius šios didžiosios Bažnyčios Asamblėjos mokymus įgyvendinti praktiškai; labiausiai mus ragino viešai ir kiekvienam atskirai priminti Susirinkimo itin pabrėžtą visuotinį pašaukimą į šventumą ir apaštalavimą. Mus skatino su visais – katalikais ir nekatalikais, su krikščionimis ir nekrikščionimis – užmegzti uolų apaštališką pokalbį, pagrįstą teisybe ir dosnumu. Taip jis gyveno iki pabaigos. Prisimenu, kaip naudodavosi kiekviena proga šitokiu būdu tarnauti sieloms.

Tais laikais vis būdavo sakoma, kad savo krikščioniško tikėjimo kitiems geriau neatskleisti; kiti net manė, kad kalbantis reikia atidėti Bažnyčios mokomas tiesas, tarsi kiekviena nuomonė apie Dievą ar apie bažnytines tiesas būtų vienodai vertinga ir teisinga. Tokiais atvejais remdamasis Evangelija šv.

Chosemarija pateikdavo daugybę pavyzdžių, kaip Kristus kalbėjosi ar mokė savo kartos žmones. Ir džiaugėsi matydamas, kad bėgant amžiams krikščionys elgėsi vis taip pat, sekdami Mokytojo pavyzdžiu.

„Pirmieji Dvylika, skelbdami Evangeliją, užmegzdavo nuostabius pokalbius su visais sutiktais žmonėmis, kurių ieškojo keliaudami. Jei apaštalai nebūtų užmezgę šių antgamtiškų pokalbių su visomis tomis sielomis, dabar nebūtų Bažnyčios. Nes krikščioniškas apaštalavimas yra ne kas kita, kaip „ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum

Christi“ (Rom 10,17); nes tikėjimas ateina iš klausymo, o klausymas – nuo Jėzaus Kristaus žodžio skelbimo“ [12].

Štai ko mus pabrėžtinai moko Popiežius naujausioje savo enciklikoje apie krikščioniškąją viltį. Kalbėdamas, kad šventumo siekimas yra neperduodamas – niekas negali vietoje mūsų atsiliepti į malonę – Benediktas XVI aiškina: „*Bet santykis su Jėzumi yra santykis su Tuo, kuris save už mus visus atidavė (plg. 1Tim 2, 6). Būdami bendrystėje su Jėzumi Kristumi esame įimami į jo „už visus“, tai tampa mūsų egzistencijos būdu. Jėzus įpareigoja mus gyventi dėl kitų“ [13]. Iš čia kyla būtinybė gerąją naujieną skelbti kitoms sieloms. „*Mūsų, kaip Dievo vaikų, pašaukimas reikalauja, kad ne tik siektume savo pačių šventumo, bet kad eitume žemės keliais, versdami juos takais, per kliūtis vedančiais sielas į Viešpatį“ [14].**

Neabejojame –nes tai yra mūsų
pašaukimo prigimtis – kad Viešpats
trokšta, jog kiekvienas stiprintu savo
draugystės ir pasitikėjimo
apaštalavimą, taip būdingą
tikintiesiems, kurie jaučia dieviškąjį
pašaukimą, ir konkrečiai tiems, kurie
gyvi Opus Dei dvasia.

Šį mėnesį sukanka septyniasdešimt
penkeri metai nuo tos akimirkos, kai
šv. Chosemarija žengė lemiamą
žingsnį, kuriam ruošėsi nuo pat Opus
Dei įkūrimo: ėmėsi apaštalauti
jaunimui. 1933 m. sausio 21 d.,
šeštadienį, mūsų Tėvas, subūręs
nedidelę jaunimo grupelę, pirmą
kartą jiems pravedė krikščioniškos
formacijos kalbą.

Su koku antgamtiniu jausmu, su
kokia viltimi ir meile mūsų Įkūrėjas
ėmėsi šios veiklos! Deja, kaip tiek
kartų prisimindavo, į tą pirmąjį
susibūrimą atėjo vos trys vaikinai,
nors iš anksto žadėjo pasirodyti

devyni ar dešimt. Šv. Chosemarija nenuleido rankų. Kupinas tikėjimo, pasikliaudamas Mergelės Marijos ir šv. Juozapo pagalba ir šį naują darbą skirdamas Arkangelui šv. Rapolui bei Apaštalui šv. Jonui, tuos pirmuosius palaimino su Švenčiausiuoju Sakramentu. Neskubėdami apmąstykime jo žodžius: „**Po kalbos su tais vaikinukais nuėjau į koplyčią, išėmiau Švenčiausiąjį Sakramentą, jį iškėliau, palaiminau tuos tris... ir pamačiau, kad jų trys šimtai, trys šimtai tūkstančių, trisdešimt milijonų, trys tūkstančiai milijonų... baltaodžiai, juodaodžiai, geltonodžiai, visų spalvų, visokiausių derinių, kokius tik moka sukurti žmogiška meilė. Ir neapsirikau, nes taip ir atsitiko. (...) Neperdėjau, nes Viešpats pasirodė kur kas dosnesnis**“ [15].

Kitą dieną, sausio 22, sekmadienį, įvyko pirmoji katechezė – būtina

apaštališkojo darbo su jaunimu ir kitais žmonėmis veikla – į kurią atėjo keli iš tų vaikinukų, su kuriais bendravo mūsų Tėvas. Jie nuvyko į vieną Madrido užmiesčio mokyklą Pinos rajone, o ten jų laukė daugybė vaikų. Formacijos pamokos, katechezė, vargšų ir ligonių lankymas, kuo mūsų Įkūrėjas užsiėmė jau daug anksčiau, buvo ir visada bus tvirtas šio apaštalavimo pamatas, kuris, kaip buvo pradžiai sakyti mūsų Tėvas, **„yra tarsi mūsų akių vyzdys“**.

Logiška, kad šio apaštalavimo našta ir džiaugsmas gula pirmiausiai ant pačių jauniausių Prelatūros tikinčiųjų pečių, ir ant tų, kuriems šis darbas patikėtas atskirai. Mano sūnūs ir dukterys, prisiminkite, jog Viešpats jums pasitiki ir trokšta jums į rankas įduoti sielas daugybės jaunų žmonių, kurie nuoširdžiai ieško gilios savo gyvenimo prasmės, kad jūs jas formuotumėte kaip

skulptorius molį. Gerai paruoškite ratelius ir krikščioniško tikėjimo tiesų pamokėles, prašykite Šventosios Dvasios, kad jūsų žodžiams suteiktų stiprybės ir nedvejodami pulkite kalbėtis su savo draugėmis ir draugais, megzkite apaštališką pokalbį, kuris juos nuvestų pas Kristų, *suaviter et fortiter* [16], švelniai ir stipriai (Išm 8,1).

Kaip jaudinančiai Benediktas XVI ragina skatinti jaunimą būti dosnų, labiau priartėti prie Viešpaties, Juo sekti. Tarsi aidas kartokime jo žodžius, pasikliaudami Šventosios Dvasios pagalba ir jaunimo polinkiu siekti didžiųjų idealų, nors šie kartais atrodo užsnūsta jo širdyse.

Prašykime šv. Rapolo ir šv. Jono, šios veiklos globėjų pagalbos, taip pat šv. Chosemarijos, kuris prieš daugelį metų pradėjo šį darbą. Nepamirškite, kad šitaip kuriate – visi kuriame –

Bažnyčios, krikščioniškos
visuomenės ateitį.

Su meile jus laimina

Jūsų tėvas

+Javier

Roma, 2008 m. sausio 1 d.

[1] Benediktas XVI, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 2007/12/19.

[2] Plg. Lk 2, 16-20.

[3] Šv. Chosemarija, *Pokalbio
užrašai*, 1959/12/29.

[4] 1Pt 3,15.

[5] Iz 56, 10.

[6] Mt 5, 13-14.

[7] Plg. *Kreipimasis į tikinčiuosius*,
2007/12/19.

[8] Tikėjimo mokymo Kongregacija, „Doktrininė nota dėl kai kurių evangelizacijos aspektų“, 2007/12/3, nr. 5.

[9] Ten pat, nr. 7.

[10] Šv. Chosemarija, *Pokalbiai/ Conversaciones* , nr. 44.

[11] Šv. Chosemarija, *Pokalbio užrašai* , 1968/08/25.

[12] Šv. Chosemarija, *Laiškas* 1965/10/24 , nr. 13.

[13] Benediktas XVI, Enciklika „Spe salvi“, 2007/11/30, nr. 28.

[14] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa* , nr. 120.

[15] Šv. Chosemarija, *Pokalbio užrašai* , 1975/02/19.

[16] Plg. Išm 8, 1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
sausis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-sausis/) (2026-02-22)